

FINN

V STRELECKOM TÍME boli štyria a keby po sebe pokrikovali: „FN-dvadsaťjeden osemdesiatsedem, kry si chrbát,“ mohli by si na tom jazyk polámať, najmä keď všade okolo nich bolo cítiť spálený vzduch od blasterových striel. Preto uprednostnili skrátene verzie. Pred dôstojníkmi, najmä pred kapitánkou Phasmou, samozrejme, vždy používali príslušné označenia. V kasárňach a v boji však používali mená, ktoré si dali navzájom, alebo mená, ktoré si prideliť sami.

FN-2199 bol Nines jednoducho preto, že sa mu páčil zvuk toho mena. FN-2000 všetkým povedal, aby ho volali Zeroes, pretože bol hrdý na to, že mu prideliť také okrúhle číslo. Domnieval sa, že je vďaka nemu jedinečný, asi mu nikto nepovedal, že byť nulou nie je práve niečo, na čo treba byť hrdý.

FN-2003 ako jediný mal skutočnú prezývku. Volali ho Slip. Vždy pôsobil o čosi pomalšie, o čosi nemotornejšie ako zvyšok streleckého tímu. A nebolo to iba z fyzického hľadiska. Niekedy – na poradách, počas tréningov, pri cvičeniach – ste nadobudli pocit, že rozkazom celkom nerozumel, že úplne nechápal alebo nemohol pochopiť, čo mal robiť alebo ako to mal robiť.

FN-2187 bol jednoducho Osem-sedem, vždy keď niekto z tímu chcel skrátiť jeho označenie. Nerobili to veľmi často. Bol to podľa výcvikových parametrov a podľa ostatných kadetov jeden z najlepších stormtrooperov, akého kto kedy videl. Bol presne taký, akých inštruktori chceli mať – lojálny, svedomitý, odvážny, bystrý a silný. Pri každej skúške a pri každom hodnotení bol FN-2187 jeden z najlepších. Taký bol teda FN-2187, na najlepšej ceste k tomu, aby sa stal dokonalým stormtrooperom Prvého rádu. Prinajmenšom si to mysleli všetci.

Okrem samotného FN-2187.

FN-2003 zvaný Slip zaostal.

FN-2187, Zeroes a Nines sa ukryli za zvyšky vonkajšej ochrannej steny. Úsek, za ktorým sa skrývali, bol stále z väčšej časti neporušený, ale popraskaný

a zasiahnutý nespočetnými strelami z blasterov. Ste-na ohraničovala stále udatne bránený vojenský ob-jekt Republiky a krycia paľba nasmerovaná na nich bola zdrvivúca. Jasnomodré strely im svišťali nad hlavami a udierali do zeme okolo nich. Vrážali do steny takou silou, že stormtrooperi cítili ich nárazy dokonca aj cez brnenie.

„Znova to urobil,“ povedal Zeroes, štuchol laktom do FN-2187 a ponad plece ukázal smer, odkiaľ postupovali.

FN-2187 sa prikrčil a pozrel tým smerom. Všetci boli v brneniach stormtrooperov navzájom nerozoznatelní, ale v helme sa mu okrem takmer nepretržitého toku údajov premietaného cez šošovky (telemetria, možnosti strelby, poveternostné podmienky vrátane množstva munície pre blasterovú pušku), vždy keď sa priamo pozrel na iného vojaka, zobrazil identifikátor, ktorý bol čitateľný pomocou vnútorného počítača.

Vďaka tomuto toku údajov 2187 videl, že Slip je presne 29,3 metra za ním, učupený v úkryte za troskami zostreleného spídra Republiky.

Videl aj to, čo Slip nemohol vidieť – skupinu piatich vojakov Republiky blížiacich sa k nemu nepozorovane z ľavého krídla. FN-2187 zdvihol pušku, zamieraval, ale ešte predtým, ako mu to potvrdila

helma, vedel, že sú mimo dostrelu. Mohol začať strieľať, ale bolo vylúčené, aby ich zasiahol.

„Je po ňom,“ povedal Nines. „Musíme ísť.“

„Je jedným z nás,“ povedal 2187 a zložil zbraň.

„Máme cieľ,“ povedal Zeroes. Prstom ukázal ponad plece smerom k základni. „Je to tamtým smerom. Ak sa poňho vrátíme, roztrhajú nás na kusy.“

FN-2187 s tvárou ukrytou v helme sa zamračil. Áno, mali cieľ, áno, všade okolo nich boli nepriatelia, áno, Zeroes mal pravdu. Ich cieľ bol vo vojenskom objekte: pozícia nepriateľa pod obranou ťažkého automatického blastera. A bez ohľadu na to, ktorí vojaci Republiky obsluhovali tú zbraň, vedeli s ňou zaobchádzať. Počas svojho postupu boli svedkami toho, ako padli dve celé čaty. Jediný dôvod, prečo 2187 usúdil, že Slip je ešte nažive, bolo, že ktokoľvek držal spúšť, čakal, či jeden z nich urobí presne to, na čo myslel FN-2187 – ísť poňho späť.

„Kráti sa nám čas,“ povedal Zeroes.

FN-2187 pozrel ponad plece dozadu smerom k vojenskému objektu. Terén bol nerovný a bolo tam dosť krytia na neprerušovaný postup taktikou paľby a presunu. Čím bližšie k vojenskému objektu, tým bolo smerom k pozícii ťažkého automatického blastera krytia menej, ale ak by na to šli rozumne, dalo by sa to uskutočniť.

„Zeroes, zľava. Nines, sprava,“ povedal FN-2187.
„Na môj rozkaz držať sa vnútornej steny.“

„Zbabreme misiu,“ povedal Nines.

„Držte sa vnútornej steny,“ povedal 2187 znova.
„Teraz!“

Nines ani Zeroes z toho neboli nadšení, 2187 o tom vedel, ale boli stormtrooperi, a to znamená, že keď raz dostali rozkaz, splnili ho, a to rýchlo. Pohli sa naraz. 2187 chvíľu počkal, kým pritiahnu nepriateľskú strelbu na seba, a potom sa vydal vpred. Terén bol zlý aj týmto smerom, drsný, nerovný a posiaty úlomkami kameňov a bojových trosiek. Husté čierne mračná dymu z horiacich strojov sa valili k zemi a prevaľovali sa ako hrboľatý príliv. Šprintoval prvých pár metrov, pričom sa snažil držať pri zemi, kľučkoval od jedného krytu k druhému a občas preskakoval prekážky, ktoré mu stáli v ceste.

Bol už takmer v polovici, keď ho zazrel jeden z vojakov Republiky a zvolal na poplach celým bojiskom. Hneď ako vojak začal strieľať, FN-2187 sa vrhol strmhlav vpred, dopadol do čerstvo vyhlbeného krátera a na sekundu zostal ležať pritisnutý k zemi, kým sa zodvihol na laktóch. Dvakrát vypálil, potom sa opäť hodil na zem, prevalil sa na pravý bok a znova trikrát vypálil. S potešením sledoval, ako zasiahol dvoch nepriateľských vojakov.

Traja však ešte boli nažive a teraz sa stal predmetom ich záujmu.

FN-2187 si zapol vysielacčku. „FN-2003, prever vpravo, vľavo!”

Nasledovalo prasknutie a Slipov hlas: „Nevidím ich!”

„Vľavo od teba!”

Ďalšie prasknutie statickej elektriny, dosť hlasné na to, aby sa FN-2187 mykol. Prekotúlal sa do pôvodnej polohy a pomaly sa približoval k okraju malého krátera práve včas, aby videl, ako Slip začal strieľať na zvyšných vojakov Republiky, ktorí sa ho chystali obklúčiť. Teraz mal 2187 šancu. Dôkladne zamieril, potom trikrát po sebe stlačil spúšť na blasterovej puške. Posledný z nepriateľských vojakov padol k zemi.

„Ku mne!” zakričal, ale nebolo treba, pretože Slip už vyšiel zo svojho úkrytu a bežal k nemu. FN-2187 sa prevrátil na chrbát, aby uvoľnil miesto v kráteri Slipovi, ktorý doň vkĺzol a poklepal ho po pláte brnenia na hrudi s takou silou, že to znelo ako klopanie na dvere.

„Ďakujem, 2187,“ povedal Slip. „Ďakujem, človeče. Myslel som, že ma tam necháte.“

„Si jeden z nás.“ Pokynul dozadu, smerom, odkiaľ prišiel. „Drž sa ma.“

„Som ti v päťách.“

FN-2187 chvíľu lapal dych, potom sa prehupol z krátera a Slip sa vydriapal za ním. Zdalo sa, že streľba zo základne Republiky zoslabla, ale FN-2187 vedel, že to bol iba klam, že bola rovnako intenzívna ako predtým, iba menej koncentrovaná.

Toto bol, samozrejme, jeho plán: tým, že sa Zeroes a Nines rozdelili, donútil nepriateľa rozptýliť pozornosť, čo mu umožnilo dostať sa k Slipovi. Nevýhodou bolo, že Zeroes a Nines boli teraz osamotení, pritlačení k zemi, bez možnosti úniku.

Ale malo to aj výhodu, uvedomil si 2187. Rozdelenie nepriateľskej paľby mu poskytlo priamy doštel na bunker, na ťažký automatický blaster a na ich cieľ. Stačilo len byť dostatočne rýchly a nestratiť rozvahu.

Začal bežať rýchlejšie. Počul, ako sa Slip usiluje udržať za ním, ale uvedomil si, že sa tým už nemôže znepokojovať. Keby to zvládol urobiť, keby to zvládol dostatočne rýchlo, nezáležalo by na tom, či je Slip tesne za ním, alebo nie. Keby to zvládol, nielenže by dosiahol ich cieľ, ale bolo by to bez straty člena streleckého tímu.

Ďalší oblak dymu mu zastrel zrak a spoza neho presvitali červené a modré strely blasterov – strieľali Zeroes a Nines aj nepriateľ. Počul svoj dych

umocnený helmou, cítil pulzovanie v spánkoch. Bunker bol pred ním, údaje na displejoch helmy uvádzali vzdialenosť dvadsať metrov, potom pätnásť, potom desať.

Vtedy ho zbadali, ale už bolo príliš neskoro. V bunkri zazrel pohyb, videl vojakov Republiky so zbraňou, ako zareagovali, keď ho zbadali, rozbehli sa k nemu a snažili sa naňho včas namieriť zbrane. Vedel si predstaviť sám seba, ako ho videli oni, nepoškvrnené biele brnenie, symbol jednoty, sily, moci a zručnosti stormtroopera Prvého rádu.

Predtým ako naňho vystrelili, zohol sa a kĺzal nohami napred smerom k okraju bunkra – jednou rukou držal pušku na hrudi, druhou vyberal jeden z granátov na opasku. V poslednej chvíli ho odistil, keď z boku narazil do steny bunkra, a potom jediným plynulým pohybom zdvihol ruku a hodil granát cez otvor. Takmer okamžite nasledoval výbuch a záblesk odpálenej výbušniny. Cítil ozvenu, vibrácie mu prebehli brnením.

Na chvíľu všetko stíchlo a ticho prerušil iba zvuk, ktorý vydával FN-2187 v snahe chytiť dych.

Svet sa zachvel, zamrzol a potom prestal existovať. Tam, kde stála bezmenná odľahlá stanica Republiky, tam, kde boli mŕtvi stormtrooperi a vojaci Republiky, zostali len štyri steny a dokonale hladká

kovová podlaha. Tam, kde bolo bojisko, zostala iba simulačná miestnosť, obrovská a prázdna, studená a bezobsažná. Vysoko na jednej stene sa objavilo pozorovacie okno – tmavo sfarbené, aby nebolo vidieť, kto je vnútri.

Zo skrytých reproduktorov sa ozval hlas kapitánky Phasmy.

„Simulačný cieľ splnený. FN-2187, FN-2199, FN-2000, FN-2003, dostavte sa na hodnotenie a podanie hlásenia.“

„Splnili cieľ,“ povedal generál Hux. „Je to tak.“

„Splnili cieľ vďaka schopnému vedeniu FN-2187,“ povedala kapitánka Phasma.

Stáli bok po boku v pozorovacom okne a hľadeli, ako jednotka vypochoďovala zo simulačnej miestnosti pod nimi. Traja zo štyroch boli zjavne od radosti celí bez seba, uznanlivo sa navzájom potľapkávali po chrbte a po pleciach, spokojní so svojim výkonom.

No ten štvrtý – FN-2187, ako videla Phasma, išiel za nimi, nie celkom ako súčasť skupiny. Kým ho spolu s Huxom pozorovali, 2187 zastal pri výchoďe a obzrel sa späť ich smerom. Phasma uvažovala, o čom asi rozmýšľala.

„Izoluje sa,“ povedal Hux a otočil sa, aby na ňu

videl. „Dobrý vodca je súčasťou svojej jednotky, ale udržuje si odstup.“

„Ak to ale nerobí z iného dôvodu, generál.“

„Máte obavy?“ Hux zdvihol obočie. „Sem s nimi.“

„Títo stormtrooperi budú najlepší, akých Prvý rád kedy mal,“ povedala Pasma. „Dohliadala som na ich tréning v každom štádiu, od zaučenia až po nasadenie. Táto trieda je príkladná.“

„Napriek tomu máte obavy, kapitánka. Rád by som si ich vypočul.“

„Nie o túto triedu.“

Hux si povzdychol a zatváril sa mierne otrávene.

„FN-2187,“ povedala Pasma, „má potenciál byť jedným z najlepších stormtrooperov, akých som kedy videla.“

„Podľa toho, čo som práve videl, kapitánka, súhlasím.“

„Ale jeho rozhodnutie rozdeliť jednotku a vrátiť sa po FN-2003 je problematické. Svedčí o potenciálne... nebezpečnej úrovni empatie. Počuli ste ho.“

„Si jedným z nás?“

„Áno, pane. Hoci absolútne podporujem súdržnosť jednotky, generál, lojalita stormtroopera musí stáť nad ňou, ako viete. Musí byť lojalný voči Prvému rádu, nie voči jednému zo spolubojovníkov.“

Hux vrhol letmý pohľad na okno a obzeral si prázdnu simulačnú miestnosť.

„Verím, že sa vám podarí odstrániť zo skupiny akékoľvek nečistoty, kapitánka,“ povedal Hux. „Nech už sú kdekoľvek.“

Brífingová miestnosť, tak ako všetky ostatné na základni, kde kapitánka Phasma dohliadala na výcvik, bola bezvýrazná, takmer sterilná. Nie však bezfarebná. Medzi širokou paletou industriálnej šede bola vždy čierna a, samozrejme, červená (hoci tá bola vyhradená predovšetkým pre insígnie Prvého rádu). Až keď si dali stormtrooperi vo výcviku dole helmy, objavila sa ozajstná farba – na Slipovej svetlej pleti a orieškovohnedých očiach, na Nine-sových prenikavo modrých očiach a ryšavých vlasoch, na jazve, ktorú mal Zeroes pozdĺž celého líca a ktorá bola svetlejšia ako jeho tmavohnedá pleť. Na vlastnom odraze FN-2187 zachytenom v zriedkavých chvíľach pred zrkadlom, keď sa pripravoval na inšpekciu, alebo na lesklom povrchu stolov v jedálni.

V brnení boli všetci rovnakí, a to bolo cieľom, rozumel tomu. Ale vychutnával si momenty, keď videl ich rozdielnosť a rozmanitosť – tie momenty, keď pod brnením letmo zahliadol ľudí a videl v nich viac

než len bezmenných vojakov bez tváří, označených písmenami a číslami.

Nevedel veľa o živote mimo výcviku, temer nič mu nepripomínalo život predtým. Vedel to, čo ho naučili, a to bolo jednoduché: Prvý rád sa postavil proti príkorm Republiky. Prvý rád priniesol zákon do bezprávia galaxie. To málo, čo videl z galaxie, bolo prefiltrované jeho výcvikom, optikou Prvého rádu, ale neexistovala potreba, ba ani dôvod pochybovať o tejto pravde.

Tak či tak ju chcel vidieť na vlastné oči. Chcel vedieť, aké to tam vonku je. Ako všetci ostatní z jeho tímu, čakal na deň, keď ich prvýkrát nasadia, keď konečne použijú svoje zručnosti a výcvik v službe Prvému rádu na príkaz Najvyššieho vodcu. Čakal na svoju príležitosť brániť ľudí v galaxii pred všetkými, ktorí by ju chceli ohroziť.

O tom rozmýšľal, keď sedel v brífingovej miestnosti spolu so Slipom, s Ninesom a so Zeroesom. Všetci ešte v brnení, ale bez heliem, čakali na príchod kapitánky Phasmy. Slip bol nervózny, 2187 to videl, hoci Nines ani Zeroes si to nevšimli. FN-2187 si nebol istý, ako by sa mal cítiť. Na základe skúseností vedel, že obstál dobre, v podstate mu vďačili za úspešné splnenie simulácie. To mu malo stačiť na to, aby mal pocit hrdosti, ak nie úspechu. Nemohol

však zo seba striasť pocit, že v niečom urobil chybu, že niečo pokazil.

Dvere sa so sykotom otvorili a 2187 okamžite vstal zároveň s ostatnými, všetci upierali pohľady pred seba a postavili sa do pozoru. Kapitánka Phasma vošla do miestnosti s rovnakou autoritou a cieľavedomosťou, s rovnakou bezchybnou presnosťou, s akou sa zdalo, že robí všetko. Jej brnenie sa na rozdiel od toho ich zrkadlilo ako tiché jazero a ako kráčala do prednej časti miestnosti, videl na jej brnení ich zdeformované a pokrivené obrazy.

Žiadny úvod. Vždy hovorila rovno k veci. Kapitánka Phasma sa im postavila tvárou v tvár, premerala si ich a potom povedala: „Dostatočné.“

FN-2187 už vedel, že „dostatočné“ bolo to najbližšie k „výborne“ alebo „vynikajúco“, čo kedy kapitánka Phasma povedala.

„FN-2000, plytváš muníciou,“ pokračovala Phasma. „Telemetria uvádza, že zo sto dvadsiatich siedmich výstrelov si mal pomer zásahov menej ako päť k jednej. Zajtra budeš na strelnici počas svojej druhej úlohy. Očakávam okamžité a výrazné zlepšenie.“

Zeroes sa ešte viac vytiahol. „Áno, kapitánka.“

Ligotavá helma sa takmer nebadateľne posunula vľavo. Toto bola ďalšia vec, ktorú si 2187 všimol na ich kapitánke, nikdy ste presne nevedeli, na koho

alebo na čo pozerala. Myslel si, že to bol Slip, ale namiesto toho hovorila s Ninesom.

„FN-2199, biosenzory zaznamenali, že tvoja srdcová frekvencia je šesť percent nad prijateľným rozsahom, s ďalším dvadsaťsekundovým oneskorením pri návrate od silnej námahy k pokojovému pulzu. Tvoja hmotnosť je o dve percentá vyššia bez príslušného prírastku svalovej hmoty. Budeš mať upravenú diétu a zajtra začneš s dodatočným fyzickým tréningom, druhá úloha.“

„Áno, kapitánka,“ povedal Nines.

Phasma sa nepohla, uhol jej helmy sa ani o kúsok nezmenil, no napriek tomu si bol FN-2187 absolútne istý, že teraz sa pozerá na Slipa. Nehovorila nič. Ticho pokračovalo a postupne sa menilo, FN-2187 videl, že Slip je stále nervóznejší a potláča nutkanie niečo povedať. Ticho sa stupňovalo, a potom to cítil aj 2187, prichytil sa, ako v duchu nalieha na Slipa, aby mlčal, aby vyčkal, akoby vedel, že ak Slip prehovorí, bude to chyba, a že ďalšia chyba je presne to, čo sa kapitánka Phasma snaží vyprovokovať.

Nakoniec povedala: „FN-2187, tvoje zamierovanie bolo príkladné. Podľa simulácie si zo zbrane vystrelil len tridsaťšesťkrát, z čoho tridsaťpäťkrát si zasiahol nepriateľa. Použil si jednu výbušninu, čo

znamenalos dosiahnutie cieľa a ďalších šesť mŕtvych nepriateľov.“

Teraz všetci videli, ako sa jej hlava pohla, keď si ich rad radom premeriavala.

„Všetci by ste si mali vziať príklad z FN-2187,“ povedala kapitánka Phasma. „Môžete ísť. FN-2187, zostaň.“

Ostatní si zobrali helmy a vykročili k dverám. Slip naňho vrhol letmý pohľad pred tým, ako sa dve-re zatvorili. FN-2187 zostal stáť.

„Prečo si sa vrátil po FN-2003?“ opýtala sa Phasma.

„Je jedným z nás,“ povedal FN-2187.

„Nie je to prvýkrát, čo si mu pomohol. Tvoji inštruktori zaznamenali viacero príležitostí, keď si mu pomáhal pri rôznych povinnostiach. Prečo to robíš?“

„Sme iba takí silní ako náš najslabší článok, kapitánka.“

„Súhlasím.“

„Ďakujem, kapitánka.“

„Chcem, aby si s tým prestal.“

Prekvapene zažmurkal: „Kapitánka?“

„Sme iba takí silní ako náš najslabší článok, FN-2187. Kým ty veríš tomu, že sa pokúšaš posilniť ten slabý článok, uisťujem ťa, že to nie je to, čo

v skutočnosti robíš. Namiesto riešenia problému mu umožňuješ pretrvávajúť. Dôsledkom je, že v skutočnosti oslabuješ celok. Okrem toho oslabuješ sám seba.“

FN-2187 sa zamračil. „Kapitánka Phasma, ne...“

„Máš skvelý potenciál, 2187. Máš šancu byť dôstojníkom. Slúžiš Prvému rádu nadovšetko. Nič nie je dôležitejšie. FN-2003 musí povstať alebo padnúť sám. Ak povstane, Rád bude silnejší. Ak padne, Rád bude ušetrený jeho slabosti. Rozumieme si?“

„Áno, kapitánka.“

„Cítim zaváhanie.“

„Nie, kapitánka. Žiadne.“

„Tak potom to prestane.“

Prehltol naprázdno, potom prikývol. „Áno, kapitánka.“

„To je všetko. Môžeš ísť.“

Až o niekoľko dní po úspešnej simulácii a po varovaní kapitánky Phasmy si FN-2187 uvedomil, že sa niečo zmenilo. Činnosť na základni a na tréningoch začala vykazovať mierny nárast – nová, tichá naliehavosť sa vkradla do všetkého, čo robili, do všetkého, čo sa od nich očakávalo. Inštrukcie zrazu pôsobili naliehavejšie. Vyučovanie a prednášky, ktoré sa dovtedy zameriavali predovšetkým na povinnosti stormtrooperov, na taktiku malých

jednotiek, údržbu zbraní, vojenskú štruktúru a integráciu, vystriedalo viac diskusií o konkrétnych nasadeniach, špecializáciách stormtrooperov a o lokalizovaných scenároch s použitím pomenovaných, známych lokalít. Väčšiu časť týždňa študovali a opakovane ich skúšali z rôznych historických bitiek, mnohé boli z klonových vojen, niektoré ešte zo skoršieho obdobia.

Boli stormtrooperi, ale nie úplne, ešte nie. Boli kadeti a okrem tréningov mali aj ďalšie povinnosti. Patrilo k nim všetko od údržby výzbroje a vykonávania menších opráv zariadení až po celkom doslovné sťahovanie zariadení z jedného miesta na druhé, často ručne, ale zvyčajne s pomocou droidov na dvíhanie ťažkých bremien, ak bolo niečo príliš veľké na manuálny presun. Umývali dlážky. Vynášali odpadky. Pracovali v kuchynke.

Voľný čas, keď jednoducho oddychovali v kasárňach alebo čítali literatúru schválenú Prvým rádom či pozerali videá schválené Prvým rádom, si takmer nevšimli. Vždy bolo čo robiť, vždy bolo kam ísť, ďalšia bojová simulácia alebo ďalší riad na umývanie. Vždy niekto pozoroval ich výkon bez ohľadu na to, o čo išlo, niekto, kto im hovoril, že musia pracovať rýchlejšie a tvrdsie, že musia byť lepší.

Nezostávalo času nazvyš na premýšľanie a FN-2187 si začal lámať hlavu nad tým, či práve o to nešlo.

Ich vyčerpávajúci program najhoršie znášal Slip. Nikdy nebol najlepší pod tlakom a jeho chyby sa množili. Pri kontrole sa každá chyba zveličovala. Drobné priestupky – rozbitý tanier pri umývaní riadu, batéria ponechaná na chybnnej polici v muničnom sklade, veci, ktoré sa mohli stať hocikomu, sa trestali a trestali sa všetci, nielen Slip.

Nines a Zeroes neskrývali rastúce roztrpčenie. Dokonca aj FN-2187 ho pociťoval. Videl, ako sa Slip snaží, myslel, že mu pomôže, že mu uľahčí bremeno, už-už sa pohýnal k nemu.

Potom si spomenul na kapitánku Phasmu a odvrátil sa.

Nepáčilo sa mu, aký mal z toho pocit – takmer akoby mu bolo nevoľno, akoby mu hlboko v žalúdku zostalo niečo, čo mu nesadlo. Nepomáhalo mu ani to, že ani u Ninesa, ani u Zeroesa nevidel žiaden náznak, že to cítia rovnako. Bol si istý, že iba on má ten pocit.

Začal uvažovať nad tým, že s ním niečo nie je v poriadku.

Dvakrát denne boli povinné príhovory na pozdvihnutie morálky, keď musel každý prerušiť